1124 6480

GALEB

9-10
MAJ-JUNIJ
2018
cena 2,10 €
izhaja v Trstu

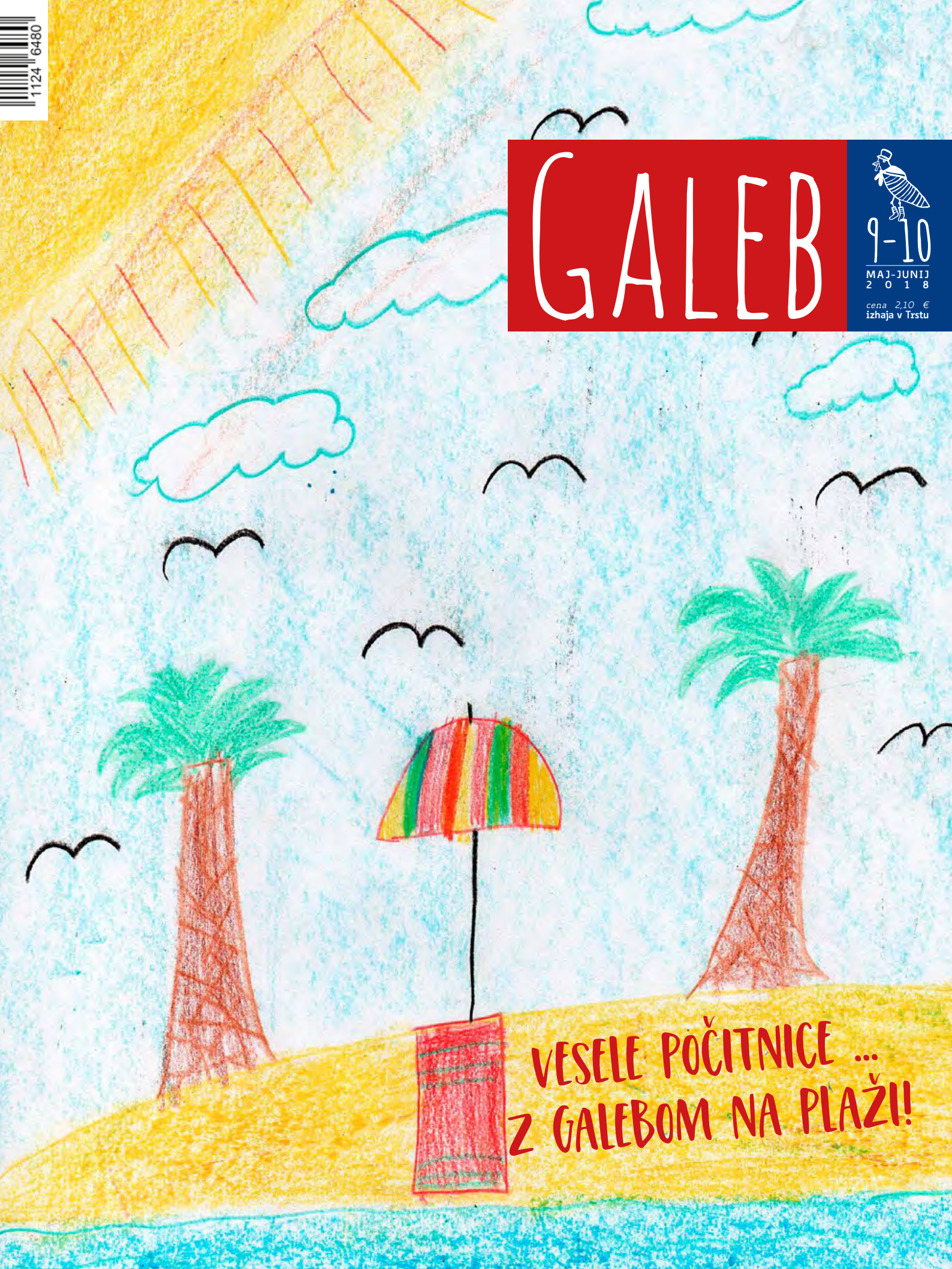

VESELE POČITNICE ... Z GALEBOM NA PLAŽI!

Marjetica

NAPISAL
Vladimir Čerkez

ILUSTRIRALA
Anja Jerčič Jakob

PO DEŽJU, SREDI MAJA
MARJETICA BLEDA
ZAPLEŠE RINGARAJA,
V SONCE VEDRO SE ZAGLEDA.

Z BELIMI KLOBUČKI SO PRINCESE
PREKRILE CELO POLJE.
KO VETER JIH ZATRESE,
SO KOT SNEG, KI PADA ČEZ OBZORJE.

Marjetica raste po travnikih, ledinah in vrtnih tratah po vsej Sloveniji. Najraje ima zmerno rodovitno zemljo, ne presuho, ne prevlažno, zna pa se prilagoditi tudi manj prijaznim razmeram, tako da enostavno zraste – manjša. Običajno je visoka okoli 15 cm, na res razkošnih rastiščih pa tudi višja. Rumena cvetna sredica je

Prevedel in spremno opombo sestavil
Jure Jakob

ČE BI JIH Z VSEH TRAVNIKOV POBRAL,
ZA TISOČ IN ENO ODRASLO PEST,
KOT S SNEGOM Z NJIMI BI NASTLAL
VEČ VELIKIH MEST.

obkrožena z dolgimi belimi jezičkastimi cvetnimi lističi, ki so dobro in na daleč vidni, zato jo je skoraj nemogoče zamenjati s kakšno drugo rožo. Cveti od zgodnje pomladi do pozne jeseni. Marjetice so obvezen in najlepši del vsakega travniškega šopka. Vsaka mamica bo vesela, ko ga bo dobila. Tudi zdravilne so. Spomladi lahko cele sveže nabrane mlade rastline jemo v solati in postanemo močnejši, ker marjetica odlično čisti kri. Čaj iz posušenih marjetičinih cvetov pa dobro dene pri prehladu in vnetjih želodca in črevesja.

Bellis Perennis

NAPISALA
Darinka Kobal

ILUSTRIRALA
Katerina Kalc

VELJA ZA BRALNO ZNAČKO

ČRNIH 5

ZALJUBLJENA ROZI

Nekega dne je Rozi čepela pred ogledalom in si razčesavala svoj gosti, žametni kožušček.

»Rozi Bozi, Rozi Mozi je zaljubljena! Je pa zaljubljena,« se je norčeval Čufti.

»Utihni! Izgini! Pusti me!« je zakričala nad njim in se zakadila vanj. Prerivala sta se in suvala, dokler ni Čufti čmoknil v shrambo in je pritekla mama.

»Kaj počneta? Zakaj kričita? Ne moreta dati miru. Še v spanju ga nimam. Nadležna sta, kot kosmati muhi,« se je jezila in za rep potegnila Čuftija iz shrambe, Rozi pa prisolila eno krepko okrog ušes.

Otroka sta se užaljena umaknila. Rozi si je šla iskat deževnike, Čufti je šel počivat. Ampak Rozi nalašč ni šla za deževniki po maminih rovih. Namerno je zavila v sosedov rov. Pričakovala je, želela si je, da bi spet srečala Hamsija. Hodila je, se plazila, malo cvilila, a postavnega fanta ni bilo od nikoder. Morala se je vrniti, na pragu domačega rova pa je naletela na mamo.

»Sosedov Hamsi me je povabil na malico. Ker sem bila lačna, sem šla,« je mirno rekla.

»Jasno. Saj je vsem jasno, da moramo krti vsak dan pojesti toliko, kolikor tehtamo, zato ni čudno, da si kar naprej lačna,« je odgovorila mama.

»Hamsi, Hamsek, Hamzeljc! Naši Rozi se je vnelo srce. Zagorelo je kot kres!« se je norčeval Žametek.

»Tiho!« se je razhudila mama. »Hamsi je iz dobre družine, nič ni narobe, če se Rozi druži z njim.«

»A tako? Zakaj se pa jaz ne smem družiti s Pepi,« se je uprl Žametek.

»Zato, ker je njen oče tat in prevarant. Če mu le uspe bo po vseh rovih pokradel in požrl vse tuje zaloge. Si pozabil, da je oropal tudi našo shrambo? Le kako naj spoštujemo take nepridiprave? Le kako naj dovolim, da se moji otroci družijo s takšnimi pridaniči?«

Otroka sta utihnila in zlezla v kamro, mama je šla iskat hrano. Rozi je razmišljala in tuhtala: »Mami sem se sicer zlagala, a gotovo sem mu všeč, saj se je včeraj namenoma zaletel vame. Potem je zardel in mi sramežljivo rekel: oproosti. Nisem te videl. Le kako me ni videl, če sem prepričana, da me je opazoval, potem pa … potem se je namerno zaletel vame.«

Rozi je legla, a jo je razganjalo od hrepenenja, da bi se spet srečala. Saj ni mame, lahko se izmuznem, si je mislila in se res izmuznila od doma.

Komaj je stopila v sosedov rov, se je tokrat zaletela ona. Kot nalašč v Hamsija.

»Oproosti. Nisem te videla,« je sramežljivo rekla in nepremično gledala v lepotca z valjastim telesom in kratkimi nogami.

»Se greva igrat?« jo je vprašal.

Rozi je pokimala in se prepustila njegovim lopatastim tacam. Dolgo sta se igrala. Se lovila in skrivala. Se suvala in si nagajala. Potem sta se začela lizati in božati, nazadnje sta skupaj zaspala v njegovi kamrici.

Ko se je Rozi zbudila je bila vse okrog nje tišina. Na zemlji ni bilo čutiti nobenega tresljaja, kar je pomenilo, da so tudi ljudje na zemlji počivali.

»Le jaz se potikam po tujih kamrah. Kaj, če se je mama že vrnila? Kaj bo, če je opazila, da me ni?« je zastokala in se izmuznila iz objema krta, ki jo je premišljeno zapeljal in opravil svoje.

Vrnila se je domov, v gnezdo, kjer so vsi mirno spali, le mama je dvignila glavo in tiho zašepetala: mojih pet je odraslo. Zdaj bodo drug za drugim odšli in si ustvarili svoje domove in jaz bom končno imela čas. Mir, ki ga potrebujem, mir, ki ga želim. Krti smo pravzaprav samotarji, a ob tolikih otrocih si nisem mogla privoščiti ne miru, ne samote. Zdaj, zdaj bom v kraljestvu miru, tam, kjer vse utihne, se vse umiri in slišiš bitje lastnega srca. Tam, kjer si nabereš moči in zdravja, za lepši jutrišnji dan.

ROŽNATIH PET

Rozi je postajala vse širša in širša. Vse bolj okrogla in simpatično pozibavajoča.

»Bajsa, debelajsa,« so se norčevali iz nje njeni bratje.

»Tiho! Otroke bo dobila!« je strogo rekla mama, nato se je obrnila k njej: »Svoj dom si boš morala zgraditi. Svoje stanovanje in splesti svoje gnezdo.«

»Mama, strah me je. Kako naj si zgradim svoj dom, če ga ne znam,« je zajokala Rozi.

»Strah? Kaj misliš, da mene ni bilo strah, ko me je zapeljal tvoj oče in me pustil samo? Morala sem zbrati pogum, zapustiti svoj dom in oditi. Tudi jaz sem si morala zgraditi svoj dom in splesti svoje gnezdo, kjer si prišla na svet tudi ti. Si pozabila, kako sem vas ves čas učila? Pogumen ni tisti, ki zbeži, ampak tisti, ki se sooči s težavo in jo reši. Pričakovanje in rojstvo otroka je najlepše doživetje, ki ga lahko doživi samička. Ne boj se! Zdaj ni čas za strah, ampak za veselje.«

Otroci krtkove mamice so utihnili. Rozi je v solzah objela mamo in jo proseče pogledala.

»Nikar ne jokaj! Vem, da zmoreš, da znaš vse kar je potrebno. Preriti rove in si urediti lastno življenje. Znaš splesti gnezdo, poiskati mah in slamice. Zadovoljna sem, da se znaš uvati mačke in vseh drugih sovražnikov, ki ti strežejo po življenju. Znaš si poiskati hrano, napolniti shrambe in pripraviti zaloge živih deževnikov. Ali si mati lahko želi še kaj več? Mojih pet, mojih črnih pet! Vsi ste samostojni, odgovorni in zgledni krti. Zdaj je na vas, da poskrbite, da bo naš rod živel dalje.«

Krtkova mamica je utihnila in z ljubeznijo opazovala svoje otroke. Spomnila se je trenutka, ko jih je prvič držala v naročju, ko jih je prvič imela pred seboj. Od nepopisne sreče jih je neprestano štela: ena, dva, tri, štiri, pet. Vse je tako, kot mora biti, se je spominjala.

»Ja, mama, mamica. Vse je tako kot mora biti,« si nas učila in

naučila. »Čas je, da se bomo poslovili in si ustvarili svoj dom,« je pogumneje kot prej rekla Rozi.

Objela je vse svoje in dodala:

»Tudi jaz bom naučila svoje otroke, da se bodo imeli radi kot mi, da si bodo pomagali med seboj in bom nekoč tudi jaz lahko ponosna nanje.«

Odšla je. Z vso močjo je zakopala v zemljo ter začela kopati rove, si delati shrambe in kamrico.

»Takole gnezdo bo kot nalašč za čisto majhne, nebogljene mladičke. Komaj čakam, da jih bom tudi jaz držala v svojem objemu,« je govorila, ko ga je začela oblagati z mehkim mahom.

Dnevi so hitro minevali

in Rozi se je skrbno pripravljala na veseli dogodek. Vsak dan se ji je zdel kot posebno darilo, zato je neprestano momljala: »Mama je govorila, da smo otroci najlepši dar stvarnika. Prav je, da darilo sprejmemo z ljubeznijo in hvaležnostjo.«

In neke črne noči, ko je povsod kraljevala blagodejna tišina, so v kamrici pod črno zemljo pokukali na svet čisto, čisto majceni mladički. Prav nič podobni žametno kosmati, črni mami Rozi. Bili so goli in roza.

»O, kako sem srečna! O, kako rada imam svoje rožnate mladičke. Mojih, samo mojih rožnatih pet! A kljub temu komaj čakam, da bodo zrasli. Tedaj bom ponosno rekla: mojih pet! Mojih prvih, črnih pet!«

Ljubeče jih je objela in se z njimi pogreznila v spanje in sladke sanje.

→ KONEC

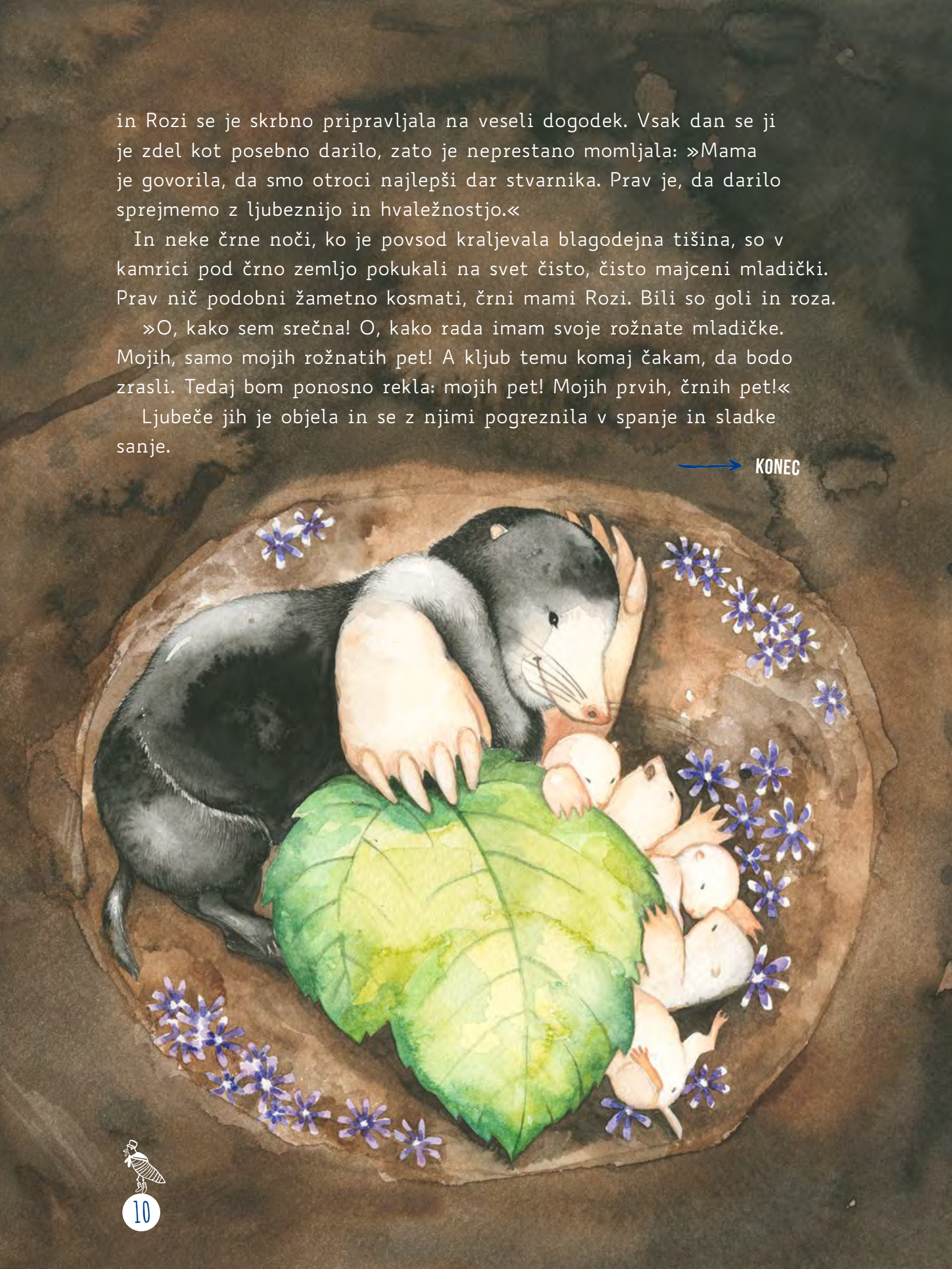

NAPISALA
Barbara Gregorič Gorenc

ILUSTRIRALA
Živa Pahor

RIBJA PESEM

RIBICE, DROBCENE,
MORSKI ZAKLAD,
PLAVAJO, PLAVAJO,
V VODI NI VRAT.

ODPRTE SO ZANJE
NEVIDNE POTI;
V JATI JE VARNO,
SE NIČ NE ZGODI.

A VEDNO SE NAJDE
EN MAJHEN RIBAK:
VODO RAZBURKA
IN SVET NI ENAK!

{medved in miška}

piše Majda Koren, riše Bojan Jurc

17 - ČEZ ATLANTIK DO ISLANDIJE

1 MEDVED IN MIŠKA SE VKRCATA V SVOJE SUPER TRUPER EKSTRA FINO VOZILO, KI VOZI PO KOPNEM, PO MORJU IN CELO POD VODNO GLADINO.

2 KAJ PA JE TO?

3 TO STA SINJA KITA, SAMICA IN MLADIČ. MLADIČ JE VELIK KOT SUPER TRUPER EKSTRA FINO VOZILO!

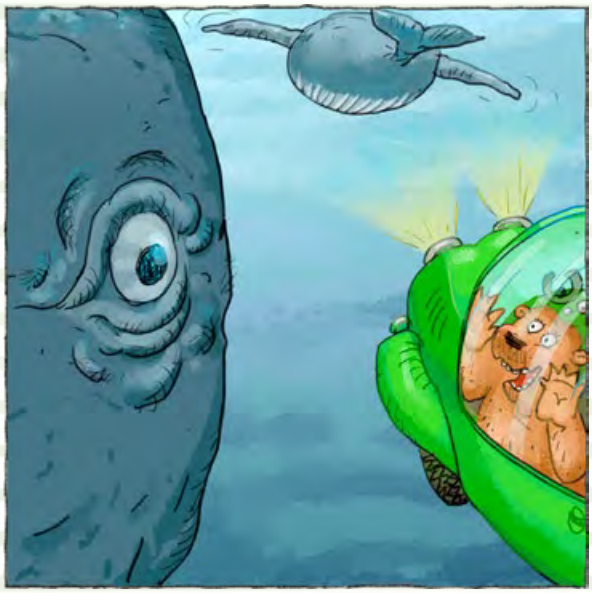

4 »KAM PA KAM, KITA?« KLIČE MEDVED IZ VOZILA.
»NA SEVER!« ODVRNETA.
»SE VAMA LAHKO PRIDRUŽIVA?«
»SEVEDA, KAR ZA NAMA!«

Atlantski ocean leži med severno in južno Ameriko na zahodu in Evropo in Afriko na vzhodu. Je drugi največji ocean na Zemlji. V oceanih prebivajo največje živali na planetu. To so kiti. Največji med njimi je sinji kit, ki je dolg okrog 27 metrov, tehta pa od sto do sto petdeset ton. Je celo večji od dinozavrov, ki so nekoč živeli na zemlji.
Največji otok v Atlantiku leži daleč na severu. To je Grenlandija. Preden bi pripluli do Grenlandije, bi se lahko ustavili na Islandiji. Ta otok je znan po delujočih vulkanih, po številnih

5 VES TEDEN PLUJEJO PO ŠIRNEM MORJU. V DALJAVI ZAGLEDAJO OTOK. KITA PLAVATA NAPREJ PROTI SEVERU, MEDVED IN MIŠKA JIMA MAHATA V SLOVO.

6 »STA PRIŠLA NA IZLET NA ISLANDIJO?« VPRAŠA MEDVED BLIŽNJI PAR.
»PRIŠLA SVA IZVALIT JAJCE IN VZREDIT MLADIČA!« POVE OČE MORMON, MAMA MORMONKA PA PRIKIMA.

7 »POHITI, MEDVED, KMALU BO NOČ!«
»MOTIŠ SE, MIŠKA, NOČI ŠE DOLGO NE BO!«

8 ZARES: POLETI NA ISLANDIJI TUDI PONOČI SIJE SONCE!
LAHKO NOČ, MEDVED IN MIŠKA.
ŽELIMO VAMA LEPE POČITNIŠKE SANJE!

toplih vrelcih in toplicah in po majhnih konjih, ki so silno vzdržljivi in z lahkoto preživijo hude islandske zime. Tu so nekoč živeli Vikingi. Zdaj tu živijo Islandci. Njihov jezik je še najbolj podoben norveškemu. Pozno spomladi obale Islandije zasedejo mormoni, ki tu poskrbijo za svoje potomce. Za mladiča skrbita oba starša – hranita ga z ribicami, ki jih nalovita v morju.
To je tudi čas, ko se kiti iz toplih krajev selijo na sever. Turisti se z manjšimi ladjicami odpeljejo z Islandije na odprto morje in skoraj ga ni dneva, da ne bi tudi zares opazili katerega od kitov.

Medved in miška

NALOGE ZA DETEKTIVE

DRŽI ALI NE DRŽI?

	✔	✘
KITOV MLADIČ JE VEČJI KOT SUPER TRUPER EKSTRA FINO VOZILO.		
NAJVEČJA ŽIVAL NA ZEMLJI JE SINJI KIT.		
MORMON JE PTICA Z MODRIM KLJUNOM.		
MORMON SE HRANI Z RIBAMI.		
ISLANDIJA IMA VELIKO VULKANOV.		
ISLANDIJA JE OTOK.		
NEKOČ SO NA ISLANDIJI ŽIVELI INDIJANCI.		

SLIKI SE RAZLIKUJETA V TREH PODORBNOSTIH. JIH NAJDEŠ?

Škratek DETEKTIVKO

NAPISALA
Maja Furman

ILUSTRIRALA
Ivana Soban

9. Kje je pek?

TOKRAT JE V SPOROČILU POD STREŠNIKOM PISALO, DA V MESTU POGREŠAJO . »PRED TREMI DNEVI JE DOSTAVLJAL SVEŽE NA OD KODER SE ŠE NI VRNIL. NE OGLAŠA SE NA . PROSIM, POMAGAJ, DETEKTIVKO! LEP POZDRAV OD ZASKRBLJENE PEKOVE,« JE GLASNO BRAL ŠKRAT.

TUDI TOKRAT NI TRATIL DRAGOCENEGA ČASA > , ZATO JE SMUKNIL V DETEKTIVSKO OPRAVO IN SE PODRIČAL PO ŽLEBU. STEKEL JE PO ULICI DO AVTOBUSNE , POISKAL Z NAPISOM

, SMUKNIL V NJEGOVO PODVOZJE IN SEDEL NA IZPUŠNO . MED VOŽNJO JE POSKAKOVAL NA TRESOČI CEVI,

KAR GA JE ZELO ZABAVALO. »TO JE BOLJ ZABAVNO KOT VOŽNJA Z V !« JE VRISKAL.

PO DALJŠI VOŽNJI JE AVTOBUS PRISPEL NA . TOPEL VETRC, KI JE ZAPIHAL Z MORJA, JE Z GLAVE ODPIHNIL KLOBUK. ŠKRAT JE STEKEL ZA KLOBUKOM, A VETER GA JE DVIGNIL VISOKO V ZRAK IN GA NOSIL IN NOSIL IN NOSIL IN GA KONČNO PRINESEL NA . TAM GA JE NENADOMA SPUSTIL NA TLA.

DETEKTIVKO JE ZASOPEL PRITEKEL DO KLOBUKA, GA STISNIL K SEBI IN NATO ZAČEL Z NJEGA OTRESATI .

»ZA LAS JE ŠLO … SKORAJ BI BIL OB SVOJ DRAGOCENI DETEKTIVSKI …« NI MU USPELO DOKONČATI MISLI, SAJ JE NA BLIŽNJEM ZAGLEDAL SEDETI .

GOLE NOGE JE NAMAKAL V IN Z OBRAZOM, BELIM OD

, ZRL V DALJAVO.

NJEGOV POGLED JE BIL ZAMAKNJEN IN SPOKOJEN. »NAŠEL SEM TE, NAŠEL SEM TE!« JE VPIL DETEKTIVKO IN TEKEL K TER SE KOBACAL PO .

KO SE JE PRIKOBACAL DO , GA JE TA ZAČUDENO POGLEDAL: »KOGA SI NAŠEL? KOGA PA IŠČEŠ?« ŠKRAT JE S KAZAL NA , KER JE IMEL USTA POLNA MIVKE.

»MENE?!« SE JE ZAČUDIL PEK. »SAJ RES!« LOPNIL SE JE PO ČELU. »POZABIL SEM NA

! PRIPELJAL SEM , BIL OČARAN NAD IN POZABIL NA

!

KATERI DAN JE DANES, ?« JE BIL ZMEDEN .

»SREDA,« JE REKEL ŠKRAT, KO SE MU JE USPELO REŠITI MIVKE V USTIH. »OJEJ, MOJO ŽENKO GOTOVO SKRBI. TRI DNI SEM ŽE TU! ŠE SEM POZABIL V … GOTOVO ME JE POSKUŠALA PRIKLICAT … OJEJ, KAKŠNE SKRBI SEM JI POVZROČIL,« JE TARNAL PEK.

DETEKTIVKO JE POTRDIL NJEGOVE DOMNEVE IN MU POVEDAL, DA GA JE RAVNO POSLALA V ISKANJE. »NO, PA SI ME NAŠEL!« SE JE ZASMEJAL PEK.

»NO, MALO MI JE PRI TEM POMAGAL VETER Z ,« SE JE NAMUZNIL ŠKRAT. »HITRO MORAVA DOMOV,« JE BIL NESTRPEN PEK. Z DETEKTIVKOM STA STEKLA DO PEKOVEGA . »BOM POTOVAL KAR NA , ČE DOVOLIŠ?« JE PREDLAGAL ŠKRAT. »KAKOR ŽELIŠ,« JE KOMIGNIL Z PEK.

»NASLEDNJIČ PA BOVA SVEŽE NA DOSTAVLJALA SKUPAJ Z ŽENO,« JE ŠE ZAMRMRAL MOŽ, KO JE DRVEL PROTI DOMU. NA TRESOČI PA JE POSKAKOVAL IN VRISKAL .

→ **TUDI DETEKTIVKO BO NA POČITNICAH.**

AVTO, AVTOBUS, KOMBI, MOBITEL, MOKA, NAPIS NA AVTOBUSU, IZPUŠNA CEV, POMOL, PRST, MORJE, OBALA, PEK, GOSPA PEKOVA, LUNAPARK, VLAKEC, ŽEMLJICE, ČAS, RAMENA, MIVKA, AVTOBUSNA POSTAJA

NAPISALA
Marjeta Zorec

ILUSTRIRALA
Katerina Kalc

SKRIVNO ŽIVLJENJE ŽIVALI → KOBILICA

TUDI ZATE JE PREHITRA

Na sončnih travnikih in na vrtovih lahko srečaš kobilico. Mogoče si jo skušal celo ujeti. Toda zaman. Kakor hitro prideš z roko preblizu, je že -hop – hop z velikim skokom izginila med travo. Ker pa se njena rjavo zelena barva tako dobro ujema z zeleno travo in rjavo zemljo, je ne moreš več najti. Varovalna barva in njene močne zadnje, prave skakalne noge, so njeno poglavitno orožje v bitki za obstanek. Le zgodaj zjutraj, ko je živalca še vsa trda zaradi hladne noči, bi jo lahko ujel. Kmalu, ko sonce vzide, se kobilica zbudi; poigrava se s tipalnicami, s svojimi velikimi očmi pa opazuje okolico, če ji mogoče grozi kaka nevarnost. Potem se začne pasti od bilke do bilke, seveda najraje po soncu, ki ji ogreje premrle krake.

PRIJAZNOST PA TAKA

Kljub majceni postavi so tudi kobilice velika nadloga. Zlasti požrešne so tropske kobilice – selke. Če je zaradi zunanjih okoliščin in na njihovem gnezditvenem območju prevelika gneča, se zgodi nevarna preobrazba. Mlade kobilice se začnejo zbirati v skupine, te se združijo v še večje skupine in na koncu nastane orjaška „vojska". Velikanski oblak kobilic se dvigne v zrak. Še v 20. stoletju so se po vsej Evropi požrešnih kobilic bali kot kuge, poplav in potresov. Celo danes ogrožajo Bližnji in Daljni vzhod, severno Afriko in Južno Ameriko. V starih (več kot 4500 let) zapisih stoji, da so že takrat v pičlih štirih minutah oglodale oljko do lesenega ogrodja. Ogrožajo skoraj petino zemeljske površine, na kateri živi dobra desetina človeštva. Vendar so nevarne le v rojih. Takšne pošasti zmorejo 12

ur nepretrganega leta, med katerim zatemnijo nebo, z izločki prekrijejo tla pod seboj, njihova krila pa ustvarijo hrup tisočerih konjenikov. Kamor se zgrnejo ti strahotni milijonski roji, je v kratkem pogrizeno vse zelenjem; oglodajo pokrajino do zadnje bilke.

NAŠE TRAVNIŠKE KOBILICE

pa ne povzročajo kakšne škode in v toplih dneh lepo cvrčijo, zato jih sprejemamo s simpatijami. Kakor pri murnu tudi pri kobilicah godejo samo samci. Samček drgne z zobci, ki so drug za drugim razporejeni kot violinski lok na notranji strani stegenc zadnjih nog, po robovih sprednjih kril - strun na krilih. V poletnih večerih se nam zdi, da kar tekmujejo v glasnem čirikanju.

Zanimivo je, da vsaka vrsta kobilice cvrči po svoje, tako kot vsak ptič pevec poje po svoje. Ko v začetku poletja utihne na naših poljih pesem murnov, se začne oglašati kobilica. Je pa pravo nasprotje pridni mravlji. Mravlja vse poletje dela in spravlja zaloge za zimo, kobilica pa vse poletje „prepeva" in se veseli, pozimi pa strada. Le zaloga maščobe ji omogoča, da je lahko več dni brez hrane. Kobilice glede na svojo težo žrejo približno 8 -krat hitreje od goveda.

GLEDE NA SVOJO TEŽO ŽREJO PRIBLIŽNO 8 -KRAT HITREJE OD GOVEDA

MLADE KOBILICE POJEDO CELO LASTEN LEV. TEKNE JIM TUDI MED, S ČEBELAMI VRED.

ODLIČNI SKAKALCI

Kot smučarji skakalci se pod idealnim kotom v aerodinamični drži odrivajo iz nizkega počepa in v najvišji točki razširijo krila, ki delujejo kot prevelik kombinezon. Tako preskočijo cel meter ali 80-kratno dolžino lastnega telesa kar brez skakalnice.

Če bi imel človek tako moč v nogah, kot jo ima drobna kobilica, potem bi peš brez težav premagoval vrtoglave višine in neznanske daljave.

ČELJUSTI

Imajo tri pare čeljusti, ki so tako trdne, da jih ptiči, ki se s kobilicami prehranjujejo, izločijo nepoškodovane. Njihovih 5 oči, od katerih je par največjih sestavljen iz številnih drobnih očesc, ki jim omogočajo, da vidijo kar na vse strani hkrati. Kljub temu so poglavitno čutilo tipalke, s katerimi tipajo, vohajo in okušajo.

Poljske kobilice ali saranče nimajo ušes na glavi kot mi, temveč na straneh v začetku zadka.

Naša največja dolgotipalčnica- primorska plenilka – lahko ugrizne tudi človeka.

Posebej zanimivo je izleganje jajčec. Dolgotipalčnica razcepi list, kot bi odprla sendvič, vanj izleže jajčece in ga spet zlepi. Iz jajčec, ki jih je samica jeseni izlegla v zemljo, se spomladi razvijejo majhne drobne ličinke, ki so kobilicam že kar podobne. Te brezkrile kobilice potem rastejo, se levijo in ne da bi se zabubile, kot se zabubijo gosenice, se razvijejo v krilate žuželke

Vir: Čudovit živalski svet; Walt Disney, Revija Gea, oktober 2004- Tomo Kočar, Pisani živalski svet

KOWALSKY OBOŽUJE VODO!

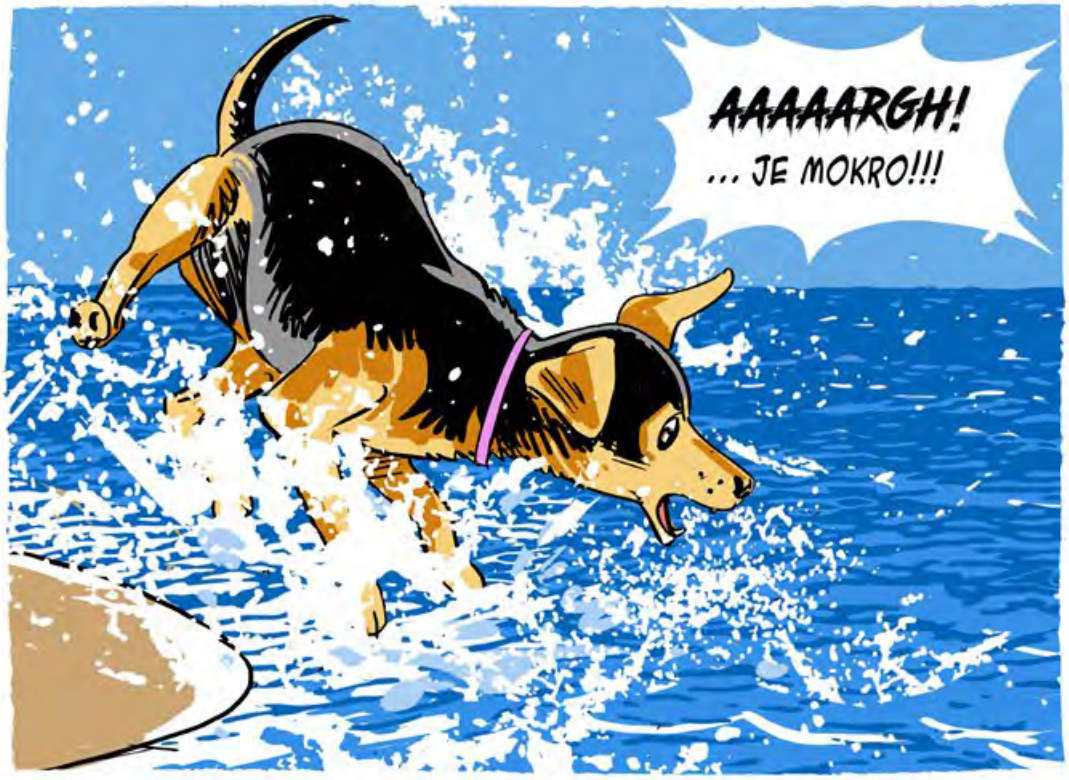

SHIVER NE. ONA MISLI, DA JE PREVEČ... VLAŽNA!

SHIVER PA SI NE MORE KAJ, DA NE BI ŠLA TJA KAMOR GRE KOWALSKY. RES NE MORE SPREJETI, DA ON PLAVA KOT MORSKI PES IN ONA NE!

ZATO SE SPREMENI V KAPETANA SHIVER, STRAH IN TREPET OCEANOV!

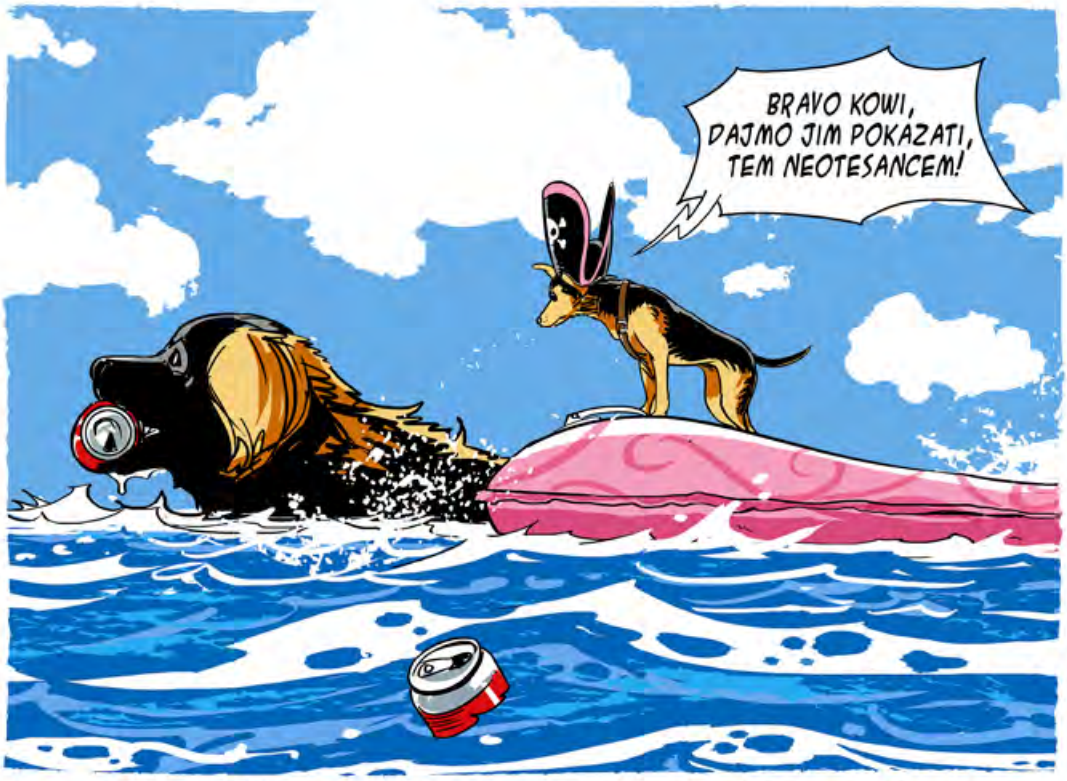

SKUPAJ ČISTITA MORJA VSEH PLASTENK IN PLOČEVINK, KI SO JIH ODVRGLI NEOTESANI KOPALCI.

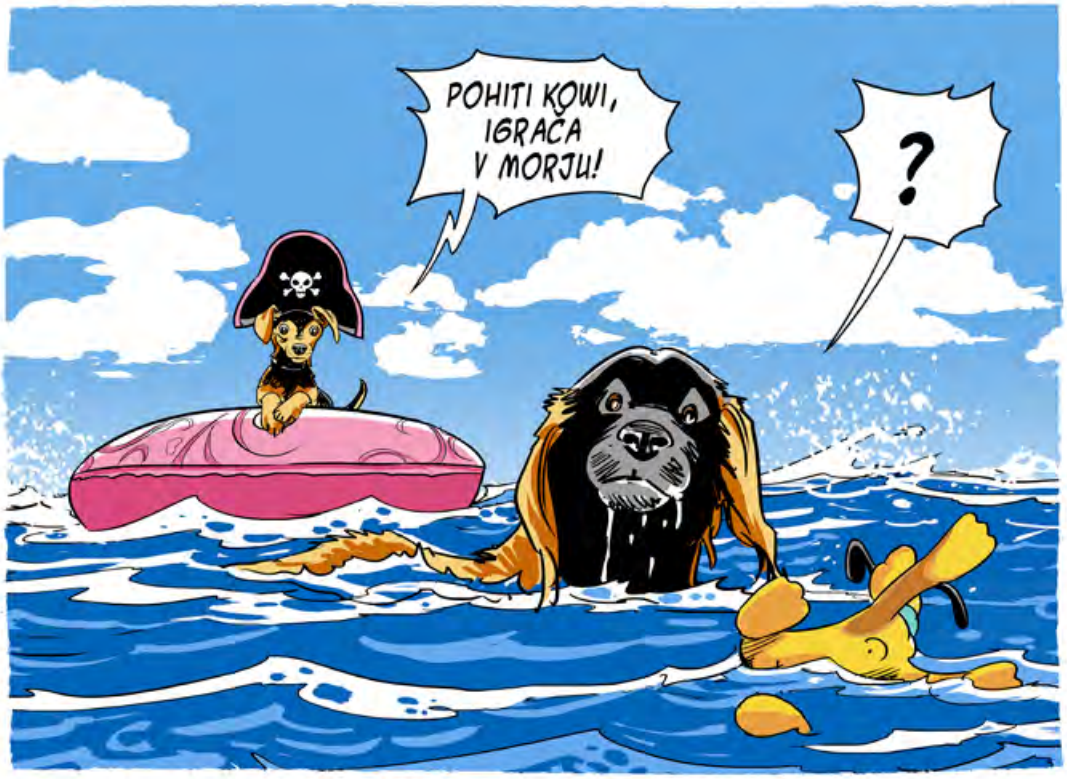

VČASIH REŠITA TUDI KAKO OTROŠKO IGRAČO.

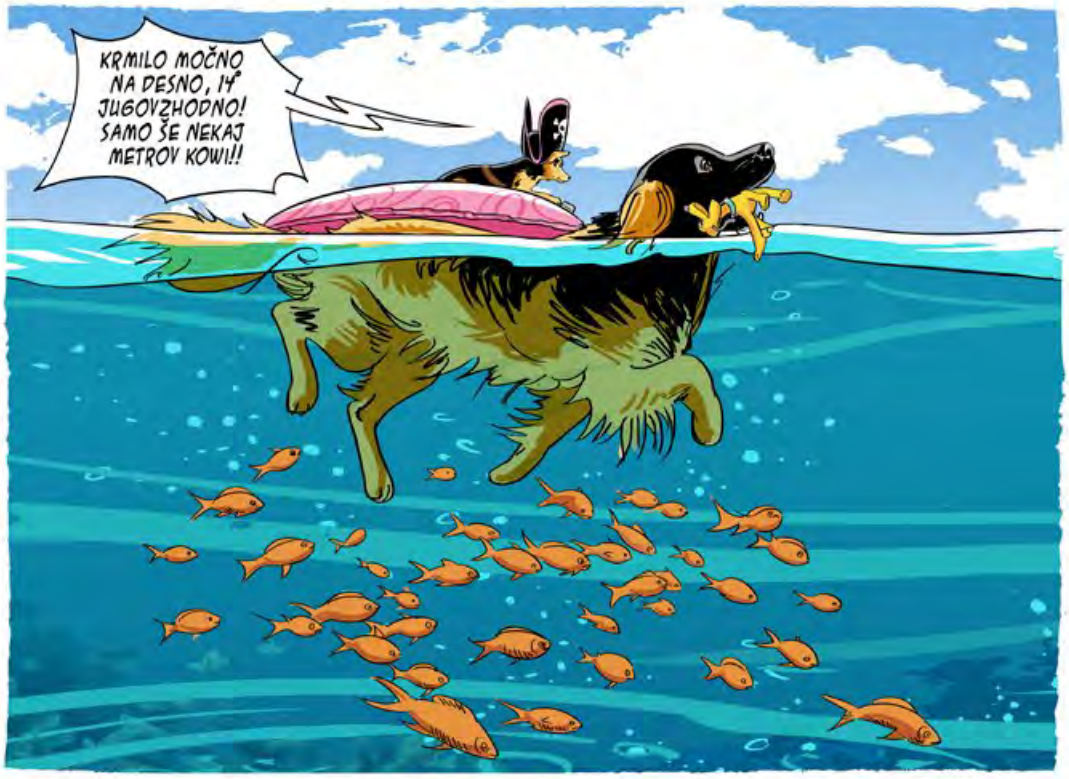

SHIVER JE, SEVEDA, KOORDINATOR AKCIJ.

KO SE STRESE KOWI, SE OKOLI NJEGA NAREDI MAVRICA!

STARE REČI

pripravila
ANKA KOČEVAR

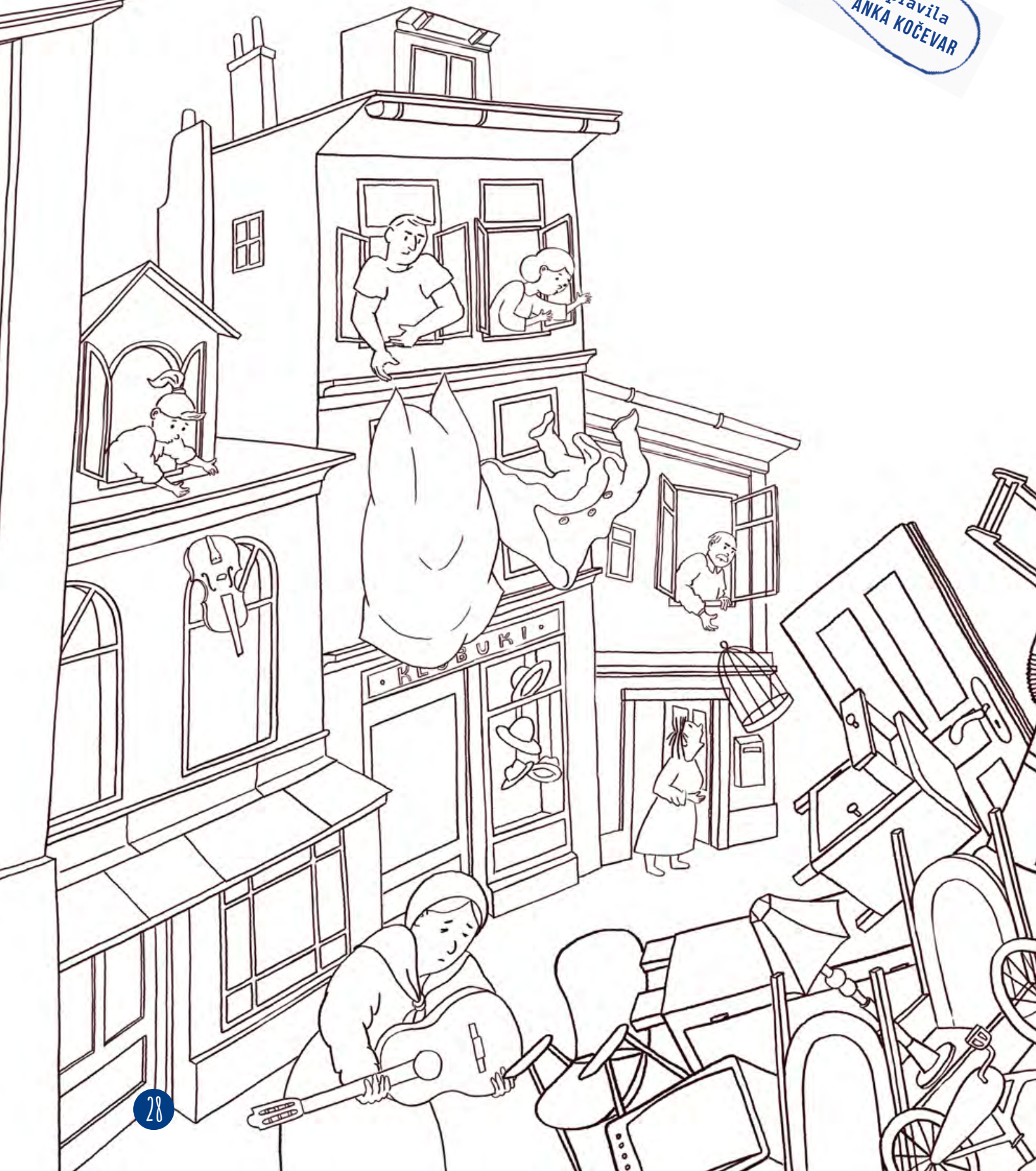

NA ULICI RASTE KUP VELIKIH STARIH REČI, KI SO POKVARJENE, POLOMLJENE ALI PA JIH LJUDJE NE POTREBUJEJO VEČ, KER SO KUPILI NOVE. POGLEJ, NEKATERI JIH MEČEJO KAR SKOZI OKNA!

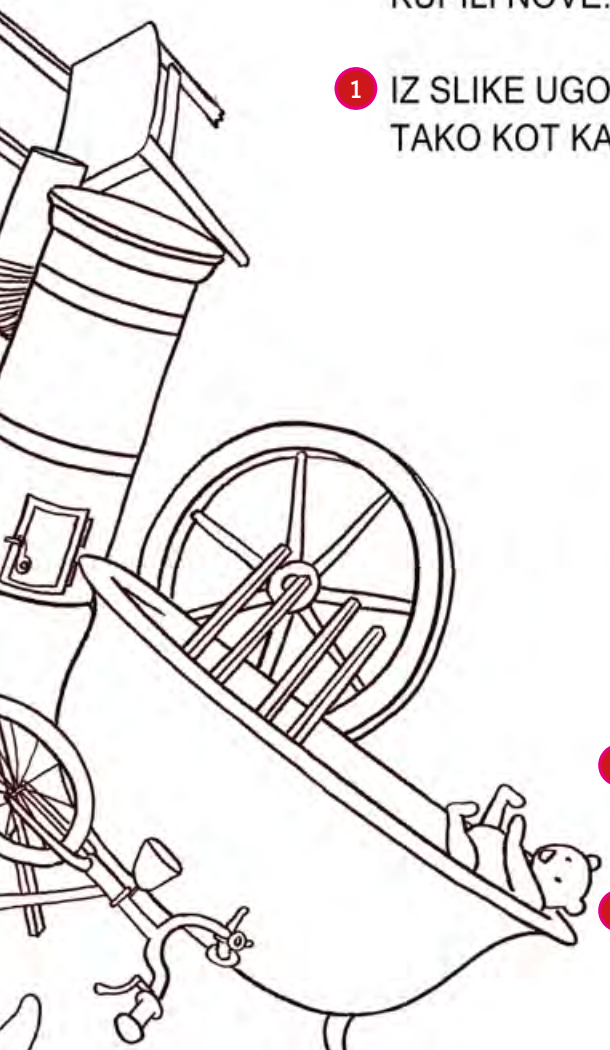

1 IZ SLIKE UGOTOVI, KDO JE KAJ ODVRGEL IN POVEŽI SLIČICE, TAKO KOT KAŽE PRIMER:

ODEJA

VIOLINA

PTIČJA KLETKA

PLAŠČ

2 NA KUPU POIŠČI OTROŠKO KOLO , SVETILKO, NOČNO OMARICO IN POSTELJO.

3 POBARVAJ CELO RISBO!

IZBRALA
Marjeta Zorec

ILUSTRIRALA
Andreja Gregorič

PREVEDEL
Ion Creanga

ZNAK VELJA ZA BRALNO ZNAČKO

EVROPSKE PRAVLJICE - ROMUNIJA

LJUDSKA NEUMNOST

Nekoč je živel mož, ki je živel pod isto streho s taščo. Njegova žena, ki je skrbela za mater, ni bila kaj bistre pameti, pa tudi tašča je bila malce čez les.

Lepega dne odide mož na delo, kakor vse druge dneve. Njegova žena okoplje otročička, ga povije in podoji, nato ga položi v zibelko poleg peči, saj je bilo mrzlo; poziblje ga in ga s pesmijo uspava. Brž ko je otročiček zaspal, se ženska zasuka in začne vreščati, kot da bi jo kdo iz kože deval.

»Jojme, jojme, ubožec ti moj, sirotek moj mali!«

Njena mati, ki je pletla v zapečku, izpusti pletilke iz rok in

jih vrže v kot, vsa iz sebe skoči pokonci in prestrašeno vpraša:

»Kaj ti je, hčerka, kaj se ti je zgodilo?«

»A, mama, mama! Umrl bo moj otroček!«

»Kako to?«

»Tako, kar poglej! Vidiš tisto kepo soli na peči?«

»Vidim. Pa kaj?«

»Naj mačka skoči na peč, naj prevrne tisto kepo soli na otrokovo glavo, pa bo po njem!«

»Gorje, trikrat gorje, dekle moje, prav imaš, po njem je, umrl bo, naš ubožček!«

Pogledujeta na tisto kepo soli, s krčevito sklenjenimi rokami, na ves glas tarnata, da ju je slišati tja do tretjih sosedov. Tako vzdihujeta, dokler proti večeru ne pride domov otrokov oče, lačen in utrujen.

»Kaj pa je? Kaj se je zgodilo, ženski prismojeni?«

Zdaj mati in hči prideta k sebi, si obrišeta solze in začneta žalostno pripovedovati o tem, kar se ni, a bi se lahko zgodilo.

Ko ju je mož slišal, ju ves iz sebe zavrne:

»Jojme, lepo število bedakov sem že videl v svojem življenju, takšnih, kot sta vidve, pa še ne. Hudič naj vaju vzame … Odpravil se bom v širni svet! Če najdem kje večjega bedaka od vaju, se bom vrnil, če ga ne najdem, me ne bosta več videli.«

Globoko vzdihne in se brez slovesa, žalosten in potrt odpravi od doma.

Hodi in hodi, kamor ga neso noge, sam ne ve ne kod ne kam. Ko je prehodil že lep kos poti, obstane. Pred sabo vidi nekaj, kar se upira zdravemu razumu, kaj takega ni še nikoli videl: mlad fante je za hip podržal proti soncu prazno vrečo, nato pa naglo skoči z njo v kočo. In že je spet zunaj, znova podrži vrečo proti soncu, in tako naprej, brez konca in kraja …Naš vandrovec ves začuden stopi k njemu in pozdravi:

»Bogdaj srečo, dobri človek!«

»Zahvaljen, prijatelj!«

»Kaj pa počenjaš?«

»Ah, dva ali tri dni se že tako mučim, da bi si nanosil v kočo malo sonca, bognedaj …«

»No, kaj takega!« vzklikne popotnik. »Imaš pri roki sekiro'«

»Kaj bi je imel!«

»Primi za toporišče in napravi luknjo v steni, pa bo sonce samo prišlo v kočo …«

Mladenič uboga in že se je sonce samo razlilo po sobici.

»To je pravi čudež, dobri človek!« vzklikne. »Če te ne bi noge prinesle tod mimo … osivel bi, pa ne bi nanosil v kočo toliko sonca, kolikor je črnega za nohtom.«

»Bedaček,« je pomislil mož in se odpravi dalje.

Ko tako stopa za nosom, pride čez nekaj časa do vasi in se ustavi pred neko hišo. Kolar, ki je bil tu doma, si je napravil voz; narobe pa je bilo to, da si ga je napravil v hiši. Zdaj ga je hotel spraviti ven, na vso moč vleče za oje, pa ne gre in ne gre iz hiše. Veste, zakaj ne? No, vrata so ožja od voza. Pravkar je nameraval razbiti podboje vrat, da bi spravil voz iz hiše. Prava sreča, da je tu popotnik in mu svetuje, naj voz razdre in ga po kosih odnese ven, zunaj pa naj ga na novo sestavi

»Prisrčno se ti zahvaljujem, dobri človek,« mu de kolar, »dal si mi dober nasvet. Le pomisli, kaj bi bilo! Zaradi nesrečnega voza bi razbil hišo, lepo kot slika …«

Popotnik se odpravi dalje, pa pri neki hiši vidi fanta, ki hoče z vilami zmetati orehe iz veže na podstrešje.

»Kamorkoli se obrnem, povsod najdem bedake,« je pomislil popotnik.

»Kaj se tako mučiš, dobri človek?«

»Ah, rad bi spravil orehe na podstrešje, pa še te nerodne vile, ne morem si pomagati z njimi … najrajši bi jih vrgel stran …«

»Ej, zaman se trudiš, bratec! Lahko preklinjaš vile, kolikor hočeš, iz te moke ne bo kruha! Imaš morda mernik?«

»Seveda ga imam.«

»No, napolni ga z orehi, naloži si ga na ramo, pa ga odnesi na podstrešje; z vilami nakladaš slamo in seno, pri moji veri, orehov ne moreš!«

Fant ga je ubogal in delo je bilo zlahka opravljeno.

Popotnik se je na hitro poslovil, ko je prejšnjemu številu dodal še enega bedaka. Hodi in hodi in čez nekaj časa naleti na tako nenavaden prizor, da

ga posili smeh. Neki fante je privezal kravi vrv okoli vratu, sam pa je splezal na svisli, kjer je raztresen otep sena, in zdaj z vsemi močmi vleče vrv, da bi potegnil kravico na svisli.

»Hej, človek!« krikne popotnik, »kaj delaš?«

»Kaj sprašuješ, ali ne vidiš?«

»Vidim, vidim, pa ne morem verjeti, da je res, kar vidim.«

»Ko pa ta pokora poginja od lakote, pa za živo glavo noče splezati sem k meni, da se nažre sena …«

»Nehaj s tem, človek, ali ne vidiš, da boš kravo zadušil! Tam si naloži sena, pa ga vrzi dol, kravi.«

»Pa se ne bo raztreslo?«

»Ej, saj ne boš lovil na vrv muhe, kravo pa pustil zbezljati!«

Fante uboga popotnikov nasvet in krava plane po senu.

»Lepo si me poučil, dobri človek! Toliko da nisem po neumnosti zadrgnil krave!«

Naš popotnik se čudi tolikšni neumnosti in pomisli: »No, mačka bi navsezadnje res utegnila prevrniti tisto kepo soli s peči, da pa bi nosil sonce v prazni vreči v hišo, orehe z vilicami metal na podstrešje, kravo pa vleči na svisli na otep sena, kaj takega svoj živi dan ne bi pričakoval!

Tedaj se je naš popotnik vrnil domov in še naprej živel z ženo in taščo in si mislil o njiju, da imata več soli v glavi kakor vsi tisti, ki jih je srečeval na svojem potepanju.

NAPISALA
Helena Jovanovič

ILUSTRIRAL
Štefan Turk

KAJA, TOMAŽ, TIM IN GROZNI ZOMBIJI

»Šššššš., čisto tiho! Zelo dobro slišijo!« je Kaja skoraj neslišno zašepetala dve leti mlajšemu bratcu. »Greva po prstih do tistih vrat,« je še rekla in prijela Tomaža za roko.

Deček in deklica sta previdno stopala po temnem hodniku. Bilo ju je strah, saj je bilo iz sosednje sobe, zelo, zelo blizu, slišati grozeče renčanje. »Groooouuul«, »Uaaaaahhh«, »Grrrrrrr« ter negotove korake.

»Škriiiik«, so nenadoma zacvilila vrata na koncu hodnika. »Kaja! Tomaž! Sem! Hitro!« Bil je njun prijatelj Tim. Strahovito je bil pogumen. Le težko ga je kaj prestrašilo.

Ojjjjoooojjjoooj! Za trenutek je bilo spet slišati strašno tišino. Nato pa so grozni zvoki postali vse glasnejši. Bratec in sestrica sta videla, kako se jima vse hitreje približuje gruča .... zombijev. Zaletavali so se in se po hodniku opotekali sem ter tja. Kljub temu pa so bili zelo hitri. Preveč hitri!

»Joj, kako so grozni,« je v strahu dejal Tomaž, ko se je ozrl. S sestrico je tekel, kar so mu dale noge. Zombiji pošastnega videza pa so jim bili tik za petami.

»Ne, prijeli so me!« je v strahu zakričal deček.

Uffff! Ravno v času! Kaja, ki ga je trdno držala za roko, ga je zadnji hip potegnila v temno sobo. Skupaj s Timom so s težavo zaprli vrata in jih zaklenili. Zombiji so ostali zunaj in so se jezno zaletavali vanje. Otroci so bili rešeni! Vsaj za nekaj časa....

»Joj! Tu bi še odrasel človek umrl od strahu,« je rekel Tim in se živčno popraskal po glavi, ki so jo prekrivali gosti, rjavi lasje.

»Ja, ja. In kaj sedaj?« je vprašala Kaja.

»Gremo v klet. Tam se lahko skrijemo,« je predlagal Tim.

Čisto potiho, skoraj po prstih, so se otroci spustili po stopnicah. Rjovenje zombijev, ki so butali v zaklenjena vrata, se je vse bolj oddaljevalo...

Otroci so previdno hodili v skoraj popolni temi. Slišati je bilo le plah odmev njihovih korakov.

»Ždleng! Badabang!« Tim je nehote brcnil kovinsko cev, ki je ležala na tleh. Otroci so se zdrznili ob nenadnem hrupu. Skrili so se v najtemnejši kotiček velikanske sobe in zadrževali dih.

Minila je le slaba minuta, ko so spet zaslišali strašne zvoke. »Grrooooouuuu, arrrrrhhhh.« V poltemi so na zidu zagledali grozljive in sključene sence zombijev.

»Ššššt,« je prišepnila Kaja bratcu Tomažu na uho. Deček je prikimal.

Pošasti so jih nekaj časa iskale, vendar jih niso našle. Otroci, ki so se jim od strahu ježili lasje, so bili namreč v temnem kotičku čisto tiho, še dihati si niso upali.

Eden, dva, tri..... uh, ali ni ta četrti zombi podoben naši sosedi, gospe Marinki! .... Pet ..... Joj! Kar deset pošastnih in nevarnih prikazni je bilo tu!

Zombiji so pometali na tla omare, mize in stole. Kljub temi niso našli ničesar. Zato so se obrnili in negotovo zakorakali proti drugi strani hodnika.

»Ufff. Tokrat so bili res blizu,« je zašepetal Tim. Otroci so še malo počakali. Ko so se prepričali, da so na varnem, so začeli - tiho kot miške - hoditi proti izhodu. Še dva koraka.... Še en korak..... Končno! Pred njimi so bila vrata, skozi katera bodo lahko pobegnili! Tim je previdno prijel za kljuko.

»Škkrrriiikkkk,« je glasno zacvililo, ko je skušal odpreti vrata.

Grozni zvoki na drugem kraju hodnika so za hip utihnili. Nato so otroci spet zaslišali rovenje in težke korake, ki so se jim naglo približevali....

Vrata so se odprla. Kaja, ki je bratca Tomaža še vedno trdno držala za roko, se je pognala ven, proti ogromnemu drevesu, ki je stal pred hišo. Ko se je ozrla, je videla, da so Tima dohiteli zombiji. »Zbežita,« jima je še zakričal, preden so ga obkrožile pošastne pojave....

»Oh, ne! Že tretjič me zombiji tu pojedo!« je rekel Tim naveličano in odložil elektronsko igrico. Obrnil se je k prijateljici Kaji, ki je sedela z njim na kavču. »Ti pa jim vedno zbežiš,« je dodal.

»Prihodnjič bo šlo bolje,« ga je tolažila Kaja.

»Kako grozno lepa igra!« je bil navdušen mali Tomaž. »Vsakič se resnično prestrašim!« je veselo zaploskal z ročicama.

»Mami, lahko gremo na vrt? Radi bi se igrali zunaj« je vprašala Kaja.

»Kmalu bo tema. Kdaj se bo Tim vrnil domov?«

»Samo maaaaalo, proooooosim,« so moledovali otroci.

»Naj bo,« je rekla mama. »Ampak res samo malo.« Obrnila se je do Tima. » Klicala bom tvoje starše, da te pridejo iskat!«

Čez nekaj minut so se otroci že lovili na vrtu, se smejali in se valjali po travi. V hipu se je stemnilo. Luči na cesti so se začele prižigati in na vrtu so se pojavile dolge sence dreves, grmičevja in sosednjih hiš.

»Oh, kdo pa je tam?« Mali Tomaž je prvi opazil čudno pojavo, ki se jim je približevala.

»Glej! Zombi!« je pokazal s prstom.

Kaja in Tim sta se spogledala. Na cesti je bil res nekdo, skljućen in z negotovim korakom. Hodil je proti njim in se opotekal sem ter tja. Zdaj se je oklenil droga s prometnim znamenjem, zdaj se je prijel za ograjo. Otroci so bili pripravljeni, da zbežijo v hišo, zaklenejo vrata in ne pridejo več ven! N-i-k-o-l-i v-e-č!!!!

Previdno so se približali vratom. Bili so res prestrašeni, a tudi radovedni. Sošolcem bodo lahko povedali, da so videli pravega

zombija! Kaja, Tomaž in Tim so še enkrat pogledali proti cesti.

Pojava je prihajala vse bliže.... Slišati je bilo, da oddaja čudne zvoke..... »Aaaaa ... iiiii.... ooo....eeee.... iiiiiii«

Ko je bil dovolj blizu, so otroci ugotovili, da zombi poje.

»Slaaaadkoooo viiiiinceeeee piiiiitiiii, toooo meee veeeseeeliiiii.....« je hreščal neznanec.

»Kaj?« Otroci so se spogledali in se zasmejali, ko so ugotovili, da je na cesti le nekdo, ki je preveč globoko pogledal v kozarec.

Kaja in Tomaž sta se zaradi zombija, ki ni bil pravi zombi, smejala še zvečer, ko sta si umivala zobe, da bi šla spat. Tim pa se je do doma krohotal v očetovem avtomobilu.

NAPISALA
Darinka Kobal

ILUSTRIRALA
Ivana Soban

SOIMENJAKI

OBKROŽI ČRKE PRED PRAVILNIMI ODGOVORI IN JIH VPIŠI V KROGCE. DOBIL BOŠ IME SOIMENJAKA.

1. PO BARVI JE:

P siva
L rumena
K temno rjava

2. SAMIČKA JE ZNANA POD IMENOM:

R svetleči hrošček
I leteči hrošček
O požrešni hrošček

3. SVETLEČI ORGAN IMA:

S zelena kobilica
Š polž lazar
E samica, ličinka

4. NAHAJA SE:

E na pokrovkah
S pod zadnjimi tremi členki
N na tipalkah

5. LIČINKA SE HRANI:

N z vsemi vrstami polžev ter manjšimi žuželkami
P z listjem zelenjave
B z gnijočim in trhlim lesom

6. ODRASLI HROŠČ SE HRANI:

F z medičino
J s polži
I se ne hrani

7. POJAVLJA SE:

C od junija, okrog kresne noči, do avgusta
Č od marca do junija
Z avgusta

8. OPAZIMO JO:

A ko se stemni
H ob sončnem vzhodu
P ob sončnem zahodu

○○○○○○○○

so družina hroščev, ki ima rada vlažna okolja, kot so močvirja, barja in vlažni gozdovi. Samec je krilat in navadno manjši od samice. Njeno telo je dolgo, členasto in podobno ličinki. Svetleči organ, svetlobne celice, se nahajajo pod konicami zadnjega dela, prav tako ličinki, ki je roparska in ima močne grizalne čeljusti.

ŽE VEŠ:

- DA VELIKA KRESNICA PREŽIVI SKORAJ VSE SVOJE ŽIVLJENJE KOT ROPARSKA LIČINKA?
- DA SE LIČINKA LEVI VEČKRAT IN VEČA SVOJE TEMNO ČLENASTO TELO?
- DA JE SVETLOBA, KI JO PROIZVAJA KRESNICA TAKO MOČNA, DA BI LAHKO BRALI OB NJEJ KNJIGO, ČE BI ŽIVAL PREMIKALI PO VRSTICAH?

1. RASTLINA RASTE :

K v alpski, predalpski in dinarski Sloveniji
P ob morju
Z na Krasu

2. NAJDEMO JO NA:

V sončnih mestih sredi gozda
R senčnih in polsenčnih mestih gozda, gozdnih robovih ali potokih
Š najbolj senčnih mestih sredi gozda

3. RASTLINA JE:

R dvoletnica
U enoletnica
E trajnica

4. V VIŠINO ZRASTE:

E do največ 60 cm
N do največ 15 cm
S od 30 do 200 cm

5. STEBLO JE:

N olistano
G golo
H kosmato

6. CVETI:

Č spomladi, marca in aprila
I poleti, od junija do avgusta, nekatere vrste celo do oktobra
K jeseni, septembra in oktobra

7. BARVA CVETJA JE:

C bela, roza, rdeča, smetanova
E zelena
K modra

8. VRTNE SO ZNANE KOT:

S ostilbe
E astimbe
A astilbe

○○○○○○○○

je velika trajnica, ki raste v alpski, predalpski in dinarski Sloveniji, v gozdovih, na gozdnih robovih ali ob potokih. Kresnica ima rada senčna in polsenčna mesta na rahlo kislih tleh. Ima olistano steblo. Na vrhu se razvije gosto socvetje enospolnih cvetov: moški so rumenkasti, ženski beli. Zacvetijo okoli kresa, konec junija.

ŽE VEŠ:

- DA SO MOŠKI CVETOVI LEPŠI, BOLJ BOGATO OBLOŽENI, PUHASTEGA VIDEZA, LEPŠE OBARVANI?
- DA SO ANGLEŠKI LOVCI NA RASTLINE V PREJŠNJEM STOLETJU IZ DALJNIH DEŽEL PRINESLI VRTNE KRESNICE? VRTNE, IMENOVANE ASTILBE SO RAZLIČNIH ŽIVIH BARV, IMAJO DROBNEJŠE LISTE IN SO MAJHNE RASTI. VSE VEČ JE TUDI KITAJSKIH, V MNOGIH SORTAH.

-DA KRESNIČEVJU REČEMO TUDI MEDVEJKA?

NAPISALA
Barbara Gregorič Gorenc

ILUSTRIRALA
Živa Pahor

POLETNA

AH!
OH!
PLJUSK!
ČOF!

MORSKE DEKLICE
SE LOVIJO
V KOZARCU
BOROVNIČEVEGA SOKA

IN Z REPI
ŠKROPIJO
ROKA,
KI SE SMEJI!

AH!
OH!
PLJUSK!
ČOF!

NAENKRAT
IZGINEJO
IN JIH
NI!

"SI JIH VIDELA?"
VPRAŠA ROK MAMICO.

IN, DO ZADNJE KAPLJE,
POSRKA
SOK S SLAMICO.

NAPISALA MAŠA OGRIZEK – ILUSTRIRALA TANJA KOMADINA

Zgodbe o APARATIH

PRALNI STROJ

BOGATEJŠE GOSPODINJE SO NAJELE PERICE.
PLASTIČNA KOŠARA ZA PERILO
LESENO KORITO ZA PRANJE

PERILO NAJLEPŠE DIŠI, ČE GA VETER POSUŠI!
KADAR SONCA NI, ZANJ SUŠILNI STROJ POSKRBI!
K SREČI NISEM PERICA, SVOBODNA SEM KOT PTICA!
CIN CINCIN
BRRRENK
KLJUKICE ZA OBEŠANJE PERILA

NAPISALA
Klarisa M. Jovanović

ILUSTRIRAL
Štefan Turk

ZA MIZO S PRAVLJIČNIMI JUNAKI

IZPOD SNEGA NARAVNOST V SLADOLED

Hudobna mačeha je zelo grdo ravnala s svojo pastorko. Trpinčila jo je na vse mogoče viže, še hrane in postelje ji ni privoščila. Uboga Marica – tako je bilo deklici ime – je tu in tam dobila kak ostanek večerje, spala pa je v kar koritu. Kljub temu je bila deklica dobra in potrpežljiva pa še lepa povrhu. Če pomislimo, da je bila mačehina prava hčerka lena, prevzetna in še grda povrhu, si lahko predstavljamo, da je hudobnico grizla zavist...

Nekega dne sredi januarja, bila je huda zima, si je hudobna mačeha izmislila novo grdobijo: Marico je poslala v goro po jagode.

»Brez jagod mi ne hodi pred oči,« je zabičala ubogi deklici.

Kaj je hotela Marica? Vzela je košarico in se odpravila v goro. Grenke solze so ji tekle po licih, ko je gazila po snegu in se vzpenjala v hrib. Ko je prišla na vrh, je zagledala dvanajst mladeničev. Sedeli so ob ognju in se pogovarjali.

»Kam si namenjena, lepa deklica?« so jo vprašali.

»Po jagode,« jim odgovori Marica. »Mačeha mi je naročila, da jih moram nabrati polno košarico, sicer ji ne smem pred oči.«

»Če nam poveš, kateri mesec je najboljši, ti bomo pomagali,« ji obljubijo mladeniči.

»Vsi so dobri,« odvrne Marica, »toda jaz imam najraje marec, ker se takrat začne pomlad.«

Fantom je bil odgovor všeč. Pokazali so ji pot v bližnjo

dolino, kjer bo na prisojni zaplati zemlje našla jagode.

In res: iz snega so kukale jagode, rdeče in dišeče, kot bi bil mesec julij, in ne januar.

Ko je mačeha zagledala Marico z zvrhano košarico zrelih jagod, se je od zavisti malodane razpočila.

»Če jih je našla Marica,« je pri sebi razmišljala, »jih bo tudi moja hči.«

In je poslala tudi svojo hčer po jagode.

Razvajena punčara se je toplo oblekla in se odpravila v goro. Dvanajst mladeničev ji je postavilo enako vprašanje kot njeni ljubki polsestri: kateri mesec je najboljši?

»Vsi so slabi, marec pa najslabši,« je siknila in dodala: »Takoj mi pokažite, kje so tiste jagode.«

Temni oblaki so hipoma prekrili nebo, dvignil se je močan veter, ki je nosil sneg in dež obenem. Pritisnil je tak mraz, da je pokalo drevje. Prevzetna deklica se je komaj prebila do doma.

Zdaj že veste, kdo so bili mladeniči, ki so Marico nagradili, njeno ošabno polsestro pa kaznovali?

JA, MESECI. DVANAJST MLADENIČEV – DVANAJST MESECEV.

Iz jagod, ki jih je nabrala Marica, bi lahko naredili marsikaj: sladko polivko, marmelado, sadno juho, torto, rolado, puding, pito, sadno solato... Najboljše so sveže nabrane, brez vsakršnih dodatkov, toda kuharska domišljija si ne pusti porezati peruti in z veseljem uporablja jagode v najrazličnejših slaščicah. Ena od njih je sladoled. Naš recept je nadvse preprost.

RECEPT
SLADOLED

ZA 4 DO 5 OSEB POTREBUJEMO:

1/2 KG JAGOD
3-4 JUŠNE ŽLICE SLADKORJA
2 JUŠNI ŽLICI LIMONINEGA SOKA
2 DL KISLE SMETANE
1 DL SLADKE SMETANE
100 GR TEMNE ČOKOLADE
ŠČEPEC SOLI

1. Jagodam, ki smo jih zmečkali z vilicami, dodamo sladkor in limonin sok in vse skupaj stresemo v kozico.

2. Postavimo na srednje močan ogenj. Jagodna zmes naj vre 2-3 minute, medtem jo ves čas mešamo. Odstavimo z ognja in počakamo, da se ohladi.

3. Primešamo obe vrsti smetane in čokolado, zdrobljeno na manjše koščke.

4. Zlijemo v posodo, ki smo jo namenili za sladoled, in postavimo v zamrzovalnik. Medtem ko jagodna zmes zmrzuje, jo vsake toliko premešamo.

5. Količino sladkorja povečamo ali zmanjšamo, po želji.

6. Čokolado lahko izpustimo, toda potem bo sladoled brez pikice na i, kajti jagode in čokolada se nadvse rade družijo.

MATEJKA GRGIČ

ilustrirala CHIARA SEPIN

PO SLOVENSKO

PRAZNIKI

PREBERI BESEDILO:

Maja in junija čakajo učence še zadnje obveznosti pred koncem šolskega leta. Od 1. maja, praznika dela, pa do konca šolskega leta v Sloveniji ni drugih praznikov; v Italiji je dela prost dan še 2. junij, dan republike.

V mesecu maju se dijaki, ki opravljajo maturo, poslovijo od svojih profesorjev. Na slovenskih šolah v Italiji organizirajo zabavo, ki ji pravijo valeta, v Sloveniji pa maturantski ples. Zadnji petek v maju zaplešejo maturanti tudi svečano četvorko: v vseh slovenskih mestih plešejo ob točno isti uri, zato velja maturantska četvorka za ples, ki ga istočasno pleše največ ljudi.

Konec junija zagorijo kresovi: kresna noč med 23. in 24. junijem ima po starodavnem izročilu čarobno moč. Kresovom, ki jih na to noč prižigajo marsikje po Evropi in tudi pri nas, pravimo svetoivanski kresovi.

25. junij pa je v Sloveniji državni praznik – dan državnosti. Na ta dan leta 1991 je Slovenija postala samostojna država.

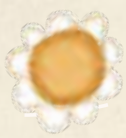

KAJ DELAMO OB POSAMEZNIH PRAZNIKIH?

1. Praznik poveži s stavkom na desni:

1. MAJ	izobesimo rdeče zastave
VALETA / MATURANTSKI PLES	prižgemo kres
23. JUNIJ	gremo na državno proslavo
25. JUNIJ	zaplešemo četvorko

2. Kaj pa delaš ti ob praznikih? Napiši!

- Za 1. maj _____
- Ob kresovanju _____
- _____
- _____
- _____

Ob praznikih in dela prostih dnevih delamo »posebne« stvari: oblečemo kak neobičajen kos obleke, obujemo nenavadne čevlje, jemo eksotične jedi in obiščemo zanimive kraje. Kaj sta si letos za praznike privoščila Andrej in Mojca?

Poimenuj predmete na sličicah:

Besede in besedne zveze iz gornje vaje uporabi v povedih:

Andrej in Mojca se veselita praznikov. Za prvi maj sta šla letos s starši v Postojno; tam blizu sta si ogledala _____.

Ana si je zjutraj nadela nove _____, ki jih je dobila od babice.

Andrej, ki ima kar precej dolge lase, si jih je pridržal z modernim _____. Oba sta obula _____, zato sta imela pri grajski blagajni kar nekaj težav, saj je vstop z _____ zaradi varnosti prepovedan. K sreči je imela družina v prtljažniku dva para _____. Starša sta predagala, da za kosilo poskusijo kako lokalno jed, toda Mojca in Andrej se nista pustila premamiti; ker je bil praznik, sta tudi starša popustila in na koncu so vsi jedli _____.

KAJ ZA ENA HRANA JE PA TO???

Značilne slovenske jedi poveži z definicijami in sličicami:

GIBANICA **ŽLIKROFI**

KOLERABA

ŠTRUKLJI **BUHTELJNI**

Testenine z nadevom

Korenju podobna rumena rastlina

Kuhana ali pečena jed z razlčnimi sladkimi ali slanimi nadevi

Večplastna sladica z različnimi nadevi

Sladko vzhajano testo z marmaladnim nadevom

Z Andrejem in Mojco je na izlet prišel tudi kuža Pazi.

Zanj je imela družina s sabo dovolj vode in nekaj

POZOR! ZANKA

KAKO SE ŽE REČE SUHI HRANI ZA PSE IN MUCE? To so … (ustrezno obkroži):

☐**brikete** ☐**krokete** ☐**briketi**

IZBERI USTREZNO EMBALAŽO:

PLASTENKA - STEKLENICA

Andrej in Mojca pazita okolje.

Vode ne kupujeta v _____;

s sabo imata raje _____

za večratno uporabo, v katero si natočita vodo iz pipe.

_____ za enkratno uporabo namreč močno onesnažujejo okolje.

Kako pravimo hrani v

- **hrana v škatli** ☐
- **hrana v konzervi**

Kako pravimo?

- **vrečka**
- **torbica**

V letošnjih številkah revije Galeb smo obravnavali praznike in praznovanja. Dopolni tabelo praznikov in dela prostih dni v Italiji in Sloveniji:

	ITALIJA	SLOVENIJA
1. januar	NOVO _____	NOVO _____
6. januar	SVETI TRIJE KRALJI	—
8. februar	—	P_____ DAN
1. april 2018 (datum se spreminja)	VELIKA _____	VELIKA _____
2. april 2018 (datum se spreminja)	V_____ PON_____	V_____ PON_____
25. april	DAN _____	—
27. april	—	DAN _____
1. maj	_____	_____
2. junij	DAN _____	—
25. junij	—	DAN _____
15. avgust	M_____ _____	M_____ _____
31. oktober	_____	DAN _____

pripravila NEVENKA ŠKRLJ

GALEBOV Kviz 9

1 Premetanka! Išči v vseh smereh!

S	P	E	T	E	L	I	N	I	S
D	E	Ž	E	L	A	O	O	N	V
S	T	R	A	Ž	A	R	Č	A	E
P	E	R	Z	I	J	A	N	D	T
T	L	D	A	R	I	L	O	U	L
I	I	E	P	I	Š	Č	E	H	O
C	N	M	Z	O	R	A	G	O	B
A	O	O	Č	K	A	J	O	V	A
N	V	N	K	O	K	O	Š	I	O
P	O	M	O	R	Š	Č	A	K	I

→ DEŽELA
PETELINOV
→ PETELIN
→ PERZIJA
SVETLOBA
→ BOG
STRAŽAR
→ PTICA
→ DARILO
DUHOVI
→ DEMON
→ NOČ
POMORŠČAKI
→ VOJAK
→ KOKOŠ
PIŠČE
→ DAN
→ ZORA

2 Z besedami iz premetanke, dopolni besedilo! Ugani naslov!

P_____

V davnih časih se je Perzija imenovala » _____ _____ «, ker je bil _____ iz vrst svetih živali in je služil _____. _____ je predstavljal čudovito _____ ptico, ki je naznanjala _____ in sporočala, da se približuje _____, ki je ustvaril vse in to tudi vzdržuje.

Ljudem je bilo poklonjeno _____ v obliki novega _____. Povsod je bilo njegovo kikirikanje znak, da je minila _____.

3 **Ali si že videl-a petelina?** DA NE

4 **Dane samostalnike obogati s pridevniki!**
(npr. sončni žarek)

jutro sonce žarek petelin
kokoš kmetija piščeta jajce

_____ _____
_____ _____
_____ _____
_____ _____

4 **Poveži, da bo prav!**

DIVJI PETELIN

DOMAČI PETELIN

živi v kokošnjaku
mogočni ptič
bojevit
v družbi kur
samotar
se oglaša s kikirikanjem
se oglaša z brušenjem
tleska s perutnicami
živi v gorskih gozdovih

5 **Postani pisatelj – ica in napiši zgodbico o petelinu!**

_____
_____
_____
_____
_____
_____

VSE REŠITVE POŠLJI GALEBU!

NAŠI ŠOLARJI PIŠEJO IN RIŠEJO

OŠ "P. TRUBAR - K. D. KAJUH" BAZOVICA

BOBEK IN BARČICA

Učenci in učenke 2. razreda OŠ Kajuha-Trubarja iz Bazovice so ustvarjali po zgodbi *»Bobek in barčica«* Anje Štefan

Nekega lepega dne sta Bobek in Jan našla čolniček. Odločila sta se, da gresta v Peru. Začela sta veslati in najprej prišla v Maroko. Tam sta videla martinčka, ki je rekel: »Bobek, lahko pridem tudi jaz?« »Seveda!« je rekel Bobek in so začeli veslati. Prišli so do Kube. Srečali so papagaja, ki je vprašal: »Bobek, lahko pridem tudi jaz?« »Seveda!« je rekel Bobek in so začeli veslati. Prišli so v Panamo in videli metuljčka, ki je vprašal: »Bobek, lahko pridem tudi jaz?« »Seveda!« je rekel Bobek in so začeli veslati. Prišli so v Ekvador. Tam so videli orla, ki jih je vprašal: »Bobek, lahko pridem tudi jaz?« »Seveda!« je rekel Bobek in so začeli veslati. »Končno smo prišli v Peru!« so vsi veselo vzkliknili!

Jan Kovačič

Christian se je sprehajal po gozdu. Prišel je do roba jezera in zagledal Bobka, ki je jokal na čolnu. Vprašal ga je, kaj se je zgodilo. Bobek mu je povedal, da mora vsak dan veliko veslati, ker ima polno naročenih izletov in ga zato bolijo roke. Christian mu je zato kupil motorni čoln in Bobek ga je za zahvalo peljal na izlet.

Christian Grgič)

Bobek in živali so bili na čolnu. Nato je prišla še Emma in vprašala: »Bobek, lahko pridem tudi jaz z vami na izlet?« Bobek je rekel: »Seveda, ampak kaj nam boš pomagala?« »Vse vam bom pomagala!« je odgovorila Emma. Na koncu so bili vsi zadovoljni z lepim izletom.

Emma Jerič

Bil sem na Bohinjskem jezeru z družino, ko se je približal Bobek in me vprašal, če pridem z njim na čoln. Vprašal sem ga, kam gremo. Odgovoril mi je, da mi bo pokazal skriti zaklad. Veslala sva do nasprotne strani jezera. Tam sva med dvema velikima kamnoma dobila lesen zaboj. Bobek ga je odprl in notri je bilo polno zlatih cekinov. Takoj sva vse pospravila na čoln in odplula proti domu.

Martin Bak

Tudi jaz sem šel na čolniček. Bobek me je vprašal, kaj znam delati. Povedal sem mu, da poznam vse poti. A vseeno sva se na jezeru izgubila in prišla do prelepega slapa. Tam sva skupaj zaplavala.

Matija Pečar

Ko sem se mirno sončila na plaži, je pritekel Bobek in me povabil na čoln. Lisica je tako lepo pela, da smo jo vsi občudovali. Kar naenkrat pa je zajček padel v vodo. Medved je skočil v vodo, da bi ga rešil in vseh zmočil. Miška in žaba sta se smejali: »Ho ho ho!« Jaz pa sem se vsa premočena vrnila domov.

Aylin Miliani

Ko smo šli na čoln, mi je padlo veslo. Nato smo srečali ribo, ki se je imenovala Bobi. Pomagal nam je pobrati veslo. Nato je rekel, naj zavijemo levo, kjer bomo videli prekrasen razgled. In res je bilo zelo lepo gledati sonce, ki je zahajalo nad jezerom.

Tiziana Carninci

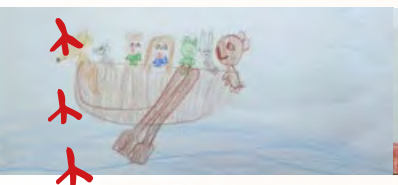
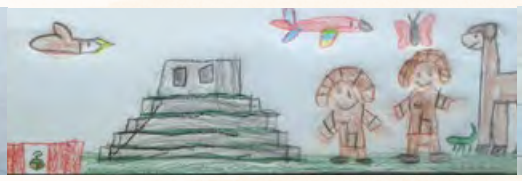

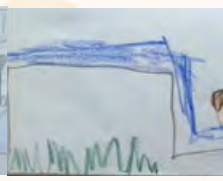

Bobek me je povabil na čoln. Bilo je zelo lepo. S sabo sem vzela svoja dva psa: Ulisse in Flo. Vreme je bilo zelo lepo in jezero je bilo zelo mirno. Na njem so cveteli lokvanji. Psa sta bila mirna. Kar naenkrat pa se je približala nevihta. Čoln se je prevrnil. Bobek se je naslonil na Flo, jaz pa na Ulisseja. Prišli smo na obalo vsi mokri, a veseli.

Jessica Lipizer

Ko se je zdanilo, sva Bobek in jaz s čolnom odveslala po sredini jezera. Ker sva se odločila za daljši izlet, sva si s seboj vzela tudi malico. Bobek je predlagal, da vzameva tudi ribiški palici. Po krajšem času veslanja sva bila že lačna. Ko sva pomalicala, je bila že ura za ribarjenje. Na trnek sva namestila ostanke kruha, pa tudi nekaj koščkov salame. Medtem ko sva se zaklepetala, se je ribiška palica hudo upognila. Pomagala sem Bobku, da ni padel v vodo in s skupnimi močmi sva ribo ulovila. Skupaj sva se odločila, da ribo osvobodiva in spustiva nazaj v vodo ter odveslava domov.

Lucrezia De Marco

Nekega dne je Bobek odpotoval s svojim čolničkom po jezeru. Nato je zaslišal glas: »Bobek, Bobek vzemime s seboj na svoj čolniček!« Bila je Sara, ki je želela iti z Bobkom po jezeru. Nato jo je Bobek povabil in potem sta se tudi spoprijateljila in postala prijatelja. Prišla je noč in Sara se je morala vrniti domov. Pozdravila je prijatelja in oba sta za vrdno ostala prijatelja.

Sara Sau

Bobek mi je pokazal nova mesta. Videl sem lisico, miško, žabico in zajca. Bobek me je naučil veslati. Pel sem z lisico. Prišli smo domov in se igrali in potem smo pojedli vsi skupaj.

Davide Marussi Piazza

TEDEN V NARAVI - DOM LIPA CŠOD

Ponedeljek, 19. marca 2018

Zjutraj ob 7.30 smo štartali iz Nabrežine z avtobusom. Mi punce 5.razreda smo sedle v zadnjo vrsto. Ceste so bile vse zasnežene. Vstavili smo se in pomalicali. Šli smo naprej, med tem časom smo peli, se smejali in se pogovarjali. Končno smo prispeli do Črmošnjic!

Vodja doma Lipa nas je sprejela, nas pospremila do jedilnice in nas predstavila šoli iz Kamnika. Pojedli smo malico in odšli v sobe. V sobi št. 1 sta bili učiteljici Martina in Tatjana, v sobi št. 2 so bile naslednje punce: Nicole, Viktorija, Nika, Marisol, Stella in Anja. V sobi št. 3 so bili fantje: Pietro, Walter, Ludvik, Jernej, Janoš in Demis. V 1. nadstropju smo v sobi št. 8 bile štiri punce: Kimy, Zala in medve, Eva in Lara iz 5.razreda. Pospravili smo kovčke in pripravili postelje. Odpravili smo se na kosilo. Jedli smo cvetačno juho, ocvrte ribe, maslen krompir, špinačo in jabolko. Po kosilu smo šli v gozd za dejavnost „Detektiv na sledi v gozdu". Potem smo šli v Medvedkovo učilnico in smo risali sledi živali. Ko smo končali to dejavnost, smo imeli malico, kasneje pa odmor po sobah. Prišel je čas za večerjo. Jedli smo: špagete z omako, mehko solato in hruško. Po večerji smo imeli dejavnost „Origami tehnika" z učiteljem Tonetom. Dejavnost je trajala do 21.ure. Preostali čas je bil za pripravo na spanje. Umili smo se in oblekli pižamo ter ob 22.uri smo šli pod odejo in si zaželeli lahko noč.

Lara Rebula in Eva Manti, 5.r.

Torek, 20. marca 2018

Zjutraj smo mi fantje vstali ob 6.15, pospravili sobo so in se poblekli. Ob 7.uri so nas prišli zbudit, ampak mi smo bili že zbujeni in pripravljeni. Ob 7.15 so učitelji doma prišli poklicat dežurne in 15 minut kasneje je bil zajtrk. Po zajtrku smo imeli nekaj časa, da pospravimo sobo, ampak mi smo jo že uredili zjutraj. Ko so končali pregledovati sobe, so nas punce poklicale in skupaj smo šli v Medvedkovo učilnico, kjer smo imeli dejavnost „Eko papir". Najprej smo zmleli koščke papirja z mikserjem, potem smo dodali vodo in na mrežici smo posušili s pivnikom ter položili na okensko polico. Potem je bila malica s sadjem. Po malici smo šli z učiteljem Tonetom na učno pot Divji potok.

Pri Divjem potoku, kjer smo spoznali živali, ki živijo ob in v njem, smo videli slapove in Zmajevo jamo ter se igrali v snegu. Potem smo se vrnili v dom in imeli smo kosilo. Po kosilu smo imeli UPČ (usmerjeni prosti čas). Po prostem času smo malicali. Potem smo imeli dejavnost „Orientacija z zemljevidom" in „Izdelava kom-

pasa". Po večerji smo šli na večerni sprehod s petrolejkami z učiteljem Tonetom. Nekaj časa smo bili v temi brez petrolejk, ko smo se vrnili v dom, smo šli spat. Ob 22.uri je morala biti po sobah tišina.

Jernej Ozbič in Ludvik Žužek 5.r.

Sreda, 21. marca 2018

Po zajtrku in pregledovanju sob smo se odpravili z učiteljico Nino po vasi Črmošnjice. Učiteljica Nina nas je peljala do Gasilskega doma, do cerkve in do stare šole, kjer so sedaj stanovanja. Po končani dejavnosti „Raziskujemo Črmošnjice" smo malicali. Nato smo odšli dričat z učiteljico Tjašo. Dričali smo in se kepali do ure kosila. Bilo je zelo zabavno. Za kosilo smo jedli zelenjavno juho s proseno kašo, pečenega piščanca, zelenjavni riž in solato kristalko z bučnimi semeni. Po kosilu smo se odpravili v Medvedkovo učilnico, kjer smo izdelali kuhinjsko oprijemalko s tehniko filcanja. Uporabljali smo milo, navadno in barvano volno, vodo, valj, papir z mehurčki in del tula. Po končanem delu smo odšli v jedilnico na večerjo. Jedli smo skutin narastek, rdečo peso in pomarančo. Po večerji smo se skopali, oblekli pižamo in šli v jedilnico na družabne igre. Igrali smo se z učiteljicama Tatjano in Martino. Zelo smo se zabavali z učiteljicama do 21.ure in nekaj čez. Po končanem igranju smo šli spat.

Marisol Rebula in Viktorija Adamič, 5.r.

Četrtek, 22. marca 2018

Zjutraj smo se zbudili in nato smo začeli pospravljati sobe. Potem, ko smo uredili sobe, je prišel učitelj Tone pregledat in nam dal oceno. Nato smo jedli malico. Po malici nam je učiteljica Nina dala navodila, ker smo imeli tekmo v orientaciji. Tekma v orientaciji se je odvijala po vasi Črmošnjice. Bili smo pri cerkvi, na dvorišču doma in pri Gasilskem domu. Po tej izkušnji smo imeli v jedilnici dejavnost „Pot hrane" z učiteljico Ireno. Z njo smo šli v Medvedkovo učilnico, kjer smo izdelali vrečke za lipov čaj. Tam smo likali, šivali in s čopiči barvali in risali. Vedno z učiteljico Ireno smo imeli dejavnost „Varuje me barva in oblika". Učiteljica Irena je izdelala metuljčke iz papirja in jih postavila na neko deblo, ki je bilo v učilnici. Mi smo jih opazovali najprej od daleč, nato smo se pomikali naprej in se vedno bolj približevali. Opazili smo, da tem se približamo, vidimo več podrobnosti. Potem smo imeli večerjo, nato pa družabni večer, kjer smo ob glasbi plesali in se zabavali. Po zabavi smo šli spat.

Janoš Legiša
in Demis Petelin, 5.r.

Petek, 23. marca 2018

Po zajtrku in po pregledovanju sob smo odšli v večjo sobo, imenovano Veveričje duplo. Tam smo z učiteljico Sabino spoznali različne vrvi in se naučili vozle. Razdelili smo se v dve skupini. Medtem ko je ena skupina plezala, je druga poskušala delati vozle in si nadela varnostne pasove. Ko je prva skupina zaključila plezanje, je šla druga skupina. Pri tej dejavnosti nas je učiteljica Sabina naučila plezati. Ko je prva skupina šla na lokostrelstvo, je druga skupina pripravljala kovčke. Prva skupina je končala z lokostrelstvom, druga skupina je pričela. Učiteljica Sabina nas je naučila streljati z lokom. Za kosilo smo jedli juho, telečjo rižoto, solato kristalko s koruzo in jabolko. Ob 14.uri smo odpotovali. V avtobusu smo peli in smo bili veseli. Bili smo tudi žalostni, ker smo odšli iz Črmošnjic. Ko smo dospeli, smo objeli svoje starše.

Nika Ruzzier in Anja Signoracci, 4.r.

COŠ "1. MAJ" ZGONIK

ALEX FAVERIO MARGONI CERNA

MARCO COCEANI

AYRIN KOVIC

HELENA STARC

GABRIEL KOCJAN

IVAN SEMEC

MALI ARHITEKTI

NATALIA MILIČ

MAJA ZUPAN

MILEYN BUDIN

GAIA ŠKERK

OŠ "P. TRUBAR - K. D. KAJUH" BAZOVICA 4. IN 5.R.

AARON BAK, 4R.

ALEŠ KRIŽMANČIČ, 5R.

SERGEJ MARC, 4R.

TADEJ MEJAR, 4R.

ANDREJ MAHNIČ, 4R.

LUKA RAVALICO, 4R.

MATEJA CALZI, 4R.

IVAN POSEGA, 4R.

LETIZIA KRIZMANCIC, 5R.

MATEJA OBERDAN, 4R.

MIHAEL PEČAR, 4R.

MATEJ FERLUGA, 4R.

VAŠ KOTIČEK NA: WWW.GALEB.IT

KNJIŽNE NAGRADE

Učenci 2. 4. in 5. razreda, OŠ "P. Trubar - K. D. Kajuh" - BAZOVICA
Jernej Ozbič, 5. razred, COŠ "Stanko Gruden" - ŠEMPOLAJ
Učenci COŠ "1. MAJ" - ZGONIK

VSE REŠITVE IN PRISPEVKE POŠLJITE GALEBU PO POŠTI ALI NA E-NASLOV: GALEB@ZTT-EST.IT

JERNEJ OZBIČ, 5.R
COŠ "STANKO GRUDEN"
ŠEMPOLAJ

GALEB

9-10
MAJ-JUNIJ
2018
LETNIK 64
cena 2,10 €
izhaja v Trstu

Izdaja: Zadruga Novi Matajur – Čedad
Glavna urednica: Alina Carli
Uredništvo: Martina Kafol, Michele Obit, Mitja Tretjak, Peter Ferluga
Odgovorni urednik: Francesco (Ace) Mermolja
Naslov uredništva:
Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 - Trst
Tel. 040 76 00 954
E-mail: galeb@ztt-est.it
Naslov za pošto iz Slovenije:
Galeb, p. p. 9, 6210 Sežana
Lektura: Tamara Rojc
Grafična zasnova: Dunja Jogan
Oblikovanje, prelom in priprava za tisk: Peter Ferluga - PiKa
Tisk: Grafica Goriziana
V Galebu je uporabljen tip črk *Bianconero* visoke berljivosti, ki sta ga ustvarila Riccardo Lorusso in Umberto Mischi za založbo Bianconero

Naročnina (10 številk): 19,00 €
Posamezna številka 2,10 €
Naročniki v Italiji lahko naročnino poravnajo potom bančnega nakazila na
Banca Antoniana Popolare Veneta – filiale di Cividale
IBAN IT 03 S 01030 63740 000001081165
BIC PASCITMMXXX
ali s položnico C/C postale n 18726331 intestato al Novi Matajur Soc. Coop
via Ristori 28 33043 Cividale

DISTRIBUTER ZA SLOVENIJO:
Spletna knjigarna Buča
www.buca.si

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.
Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

Prispevkov, objavljenih v reviji Galeb, ni dovoljeno kakor koli ponatisniti brez pisnega dovoljenja uredništva.

Revijo sofinancira Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Vladimir Čerkez: Marjetica 2
Darinka Kobal: Črnih 5 4
Barbara Gregorič Gorenc: Ribja pesem 11
Majda Koren: Medved in Miška 12
Maja Furman: Škratek Detektivko 15
Marjeta Zorec: Skrivno življenje živali 19
Romeo Toffanetti: Shiver & Kowalsky 24
Anka Kočevar: Stare reči 28
Marjeta Zorec Evropske pravljice 30
Helena Jovanovič: Kaja, Tomaž, Tim in grozni zombiji 37
Darinka Kobal: Soimenjaki 42
Barbara Gregorič Gorenc: Poletna 44
Maša Ogrizek: Zgodbe o aparatih 46
Klarisa M. Jovanovič: Za mizo s pravljičnimi junaki 48
Matejka Grgič: Po slovensko 52
Nevenka Škrlj: Galebov kviz 9 58
Naši šolarji pišejo in rišejo: 60
Ester Derganc: Jaz sem muzikant ..... NA PLATNICI

ZNAČKO VELJA ZA BRALNO

10 PREBRANIH NADALJEVANJ ZGODBE Z OZNAKO VELJA KOT ENA KNJIGA ZA BRALNO ZNAČKO

ESTER DERGANC
ilustrirala CHIARA SEPIN

Jaz sem muzikant, na Brenkala!

po celem svetu znan ... jaz znam igrati ...

Brenkala so inštrumeti na katere brenkamo s prsti.
Pravimo jim tudi strunski inštrumenti, saj imajo strune. Med brenkala spadajo: kitara, mandolina, ukulele, pa tudi harfa, lutnja, citre ipd.

Otroci se zelo veselijo brenkanja. Tako glasbilo lahko sami izdelajo doma, v šoli ali v vrtcu. S preprostim brenkalom lahko spremljajo različne melodije, tudi zahtevnejše.

Izdelava brenkala je zelo enostavna. Če na prazen jogurtov lonček nastavimo elastiko, v hipu imamo brenkalo, ki ga igramo na dva različna načina. Lahko preprosto brenkamo po struni na zgornjem delu lončka ali štrcamo elastiko ob rob jogurtovega lončka. Tako dobimo dva različna zvoka. Kombinacijo obeh zvokov lahko izvajamo tudi pri spremljavi klasične glasbe. Ena izmed primernih skladb za spremljavo s takim brenkalom je *Pizzicato* (L. Delibes).

Brenkalo lahko naredimo tudi iz plastenke, in sicer tako, da odrežemo krog na sprednji strani ali stranico pravokotne plastenke (za vodo za likaknik) ter na luknjo namestimo nekaj elastik. Tako brenkalo lahko uporabljamo za spremljavo najrazličnejših pesmi in melodij. Spremljavo lahko popestrimo s petjem ali udarjanjem z nogama ob tla.